

Appel iværksat den 10. august 2011 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Udvidede Afdeling) den 8. juni 2011 i sag T-86/11, Bamba mod Rådet

(Sag C-417/11 P)

(2011/C 311/35)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Bishop, B. Driessen og E. Dumitriu-Segnana, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Nadiany Bamba og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den af Retten (Femte Udvidede Afdeling) den 8. juni 2011 i sag T-86/11, Bamba mod Rådet, afsagte dom ophæves.
- Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, som er genstand for denne appel, og frifinder Rådet for de af Nadiany Bamba i første instans nedlagt påstande.
- Nadiany Bamba tilpligtes at betale Rådets omkostninger i første instans samt i forbindelse med appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Rådet har fremsat to anbringender til støtte for appellen.

Principalt har appellanten gjort gældende, at den begrundelse, som er anført i de anfægtede retsakter, opfylder kravene i artikel 296 TEUF, og at Retten derfor begik en retlig fejl, idet den fastslog, at de anfægtede retsakter var utilstrækkeligt begrundet. Rådet har nemlig i betragtningerne til de anfægtede retsakter givet en udførlig beskrivelse af den særdeles alvorlige situation i Côte d'Ivoire, som begrunder de foranstaltninger, som er truffet over for visse personer og enheder. Desuden har Rådet klart angivet grundene til, at det er af den opfattelse, at Nadiany Bamba skal være genstand for de omhandlede restriktive foranstaltninger.

Subsidiært har Rådet gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, idet den ved bedømmelsen af, om begrundelsespligten var opfyldt, ikke tog hensyn til den sammenhæng — som Nadiany Bamba var bekendt med — hvori de anfægtede retsakter blev vedtaget.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Městský soud v Praze (Den Tjekkiske Republik) den 10. august 2011 — Česká spořitelna, a.s. mod Gerald Feichter

(Sag C-419/11)

(2011/C 311/36)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Městský soud v Praze

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Česká spořitelna, a.s.

Sagsøgt: Gerald Feichter

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan begrebet en aftale indgået af en forbruger med henblik på brug, der må anses for at ligge uden for hans erhvervs-mæssige virksomhed som omhandlet i artikel 15, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001⁽¹⁾, fortolkes således, at det udstrækkes til også at omfatte krav i henhold til en mangelfuldt udstedt egenveksel, der er rejst af modtageren mod den, der har påtaget sig vekseludstederens forpligtelser?
- 2) Uanset om det første spørgsmål besvares bekræftende eller benægtende, kan begrebet krav i forbindelse med sager om kontraktforhold i artikel 5, nr. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 da fortolkes således, at de — udelukkende henset til dokumentets indhold som sådan — også udstrækkes til krav i henhold til en mangelfuldt udstedt egenveksel, der er rejst af modtageren mod den, der har påtaget sig vekseludstederens forpligtelser?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1).

Appel iværksat den 10. august 2011 af Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 23. maj 2011 i sag T-226/10, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej mod Kommissionen

(Sag C-422/11 P)

(2011/C 311/37)

Processprog: polsk

Parter

Appellant: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (ved D. Dziedzic-Chojnacka, og D. Pawłowska)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom ophæves og sagen hjemvises til Retten til fornyet prøvelse.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Grunden til afvisningen af søgsmålet var, at advokaterne (radcowie prawni) som repræsenterede Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (præsidenten for kontoret for elektronisk kommunikation) stod i et ansættelsesforhold til kontoret, hvilket ifølge Retten udelukkede, at sagsøger kunne blive repræsenteret ved dem.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej har til anfægtelse af den appellerede dom gjort følgende anbringender gældende:

For det første har Retten tilsidesat statuttens artikel 19, stk. 3 og 4, sammenholdt med statuttens artikel 53, stk. 1, med artikel 254, stk. 6, TEUF og med artikel 113 i Rettens procesreglement (herefter: procesreglementet), idet den har fejlfortolket den førstnævnte bestemmelse, og er gået ud fra, at personer, der arbejder i henhold til en arbejdskontrakt, der er indgået med en af parterne i sagen for Retten, ikke er advokater.

For det andet har Retten tilsidesat artikel 67, stk. 1, TEUF sammenholdt med procesreglementets artikel 113, fordi den ikke har taget hensyn til en medlemsstats anderledes retsorden og retstraditioner og har afvist sagen på grundlag af en antagelse om, at advokater, som står i et ansættelsesforhold, udviser en mindre grad af uafhængighed end advokater, der arbejder i et firma, der er uafhængig af sine klienter.

For det tredje har Retten tilsidesat artikel 5, stk. 1 og 2, TEU, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, TEU og med procesreglementets artikel 113, idet den er gået ud fra, at traktaternes bestemmelser tillod en differentiering med hensyn til omfanget af advokaters beføjelser på området for repræsentation ved Retten, selvom fællesskabsretten i denne henseende ikke forudsætter sådan en differentiering, og Unionen ikke er overladt kompetence på dette område i traktaterne.

For det fjerde har Retten tilsidesat artikel 5, stk. 4, TEU sammenholdt med procesreglementets artikel 113, idet den har antaget, at det er nødvendigt for opnåelsen af traktaternes formål, at advokater, som står i et ansættelsesforhold, ikke tillades at repræsentere parter i sager for Retten.

For det femte har Retten begået en rettergangsfejl, idet den ikke har begrundet den appellerede dom tilstrækkeligt.

Appel iværksat den 11. august 2011 af Republikken Polen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 23. maj 2011 i sag T-226/10, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej mod Kommissionen

(Sag C-423/11 P)

(2011/C 311/38)

Processprog: polsk

Parter

Appellant: Republikken Polen (ved M. Szpunar)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 23. maj 2011 i sag T-226/10 ophæves i det hele.

Anbringender og væsentligste argumenter

Grunden til afvisningen af søgsmålet var, at advokaterne (radcowie prawni) som repræsenterede Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (præsidenten for kontoret for elektronisk kommunikation) stod i et ansættelsesforhold til kontoret, hvilket ifølge Retten udelukkede, at sagsøger kunne blive repræsenteret ved dem. Republikken Polens regering har i forhold til den appellerede dom gjort følgende påstande gældende:

For det første har Retten tilsidesat artikel 19, stk. 3 og 4, i statuten for Domstolen, idet den har fortolket denne bestemmelse forkert. Den Europæiske Unions retsforskrifter harmoniserer ikke tilladelige former for juridiske tjenesteydelser. Statuttens artikel 19 indeholder ligeledes ingen begrænsninger i den henseende, men henviser derimod til nationale retsforskrifter. Republikken Polen er af den opfattelse, at statuttens artikel 19 ikke giver hjemmel til generelt og vilkårligt at fratage advokater, som yder juridisk bistand på grundlag af en arbejdskontrakt, retten til at repræsentere parter for Domstolen, idet polske retsforskrifter i fuldt omfang sikrer disse advokaters uafhængighed.

For det andet foreligger der en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet i henhold til artikel 5, stk. 4, TEU. Republikken Polens regering er af den opfattelse, at udelukkelse af en parts mulighed for at blive repræsenteret af advokat, som den er knyttet til gennem et ansættelsesforhold, går videre end det, der er nødvendigt for at nå målet med at sikre parterne levering af juridiske tjenester fra uafhængige jurister. Der findes mindre indskrænkende materielle og formelle midler, hvorved dette mål kan opnås, især nationale regler om principperne for erhvervsudøvelse og erhvervsetik.